

آراستگی سیره پیشوایان دین

تعریف: مرتب و منظم کردن خود و بهتر کردن وضع ظاهری یا باطنی.

آراستگی امری فطری: هر انسانی به طور طبیعی به آراستگی علاقه دارد و می‌کوشد با وضعی مرتب در جامعه، حضور یابد.

نتیجه: پیشوایان ماهم در آراستگی باطنی خود تلاش می‌کردند (مانند ادب، سخاوت، حسن خلق و...) بودند و هم آراستگی ظاهری خود توجه داشتند.

• آن‌ها مؤمنان را نیز به رعایت آن دعوت می‌کردند و آراستگی را از خُلق مؤمنان می‌دانستند.

پیامبر(ص) همراه خود را معطر می‌کرد و سپس در جمع حاضر می‌شد یا به نماز می‌ایستاد. هنگامی که کسی در خانه ی پیامبر را می‌زد و قصد ملاقات با ایشان را داشت، آن حضرت ابتدا به آینه نگاه می‌کرد و موهای خود را شانه می‌زد و لباس خود را مرتب می‌کرد

دینی ۱

نمونه های آراستگی نزد پیشوایان دین:

پیامبر اکرم(ص): خدای تعالی دوست دارد وقتی بنده اش به سوی دوستان خود می رود، آماده و آراسته باشد.

روزی یکی از مدعیان زهد و پرهیز از دنیا، امام صادق (ع) را دید که لباس زیبایی پوشیده است. وی به امام گفت: جدّ شما این گونه لباس ها را نمی پوشید.

امام صادق (ع): در آن زمان مردم در سختی بودند، اما امروز ما در شرایط بهتری هستیم و عموم مردم توانایی پوشیدن چنین لباسی را دارند.

امام صادق (ع): خداوند آراستگی و زیبایی را دوست دارد و از نپرداختن به خود و خود را ژولیده نشان دادن، بدش می آید.

امام صادق (ع): دو رکعت نماز که با بوی خوش گزارده شود، بهتر از هفتاد رکعت نماز بدون بوی خوش است.

دینی ۱

پیامبر اکرم(ص) (خطاب به مردان): سبیل و موهای بینی را کوتاه کنید و به خودتان برسید ⇐ زیرا این کار بر زیبایی شما می افزاید.

پیامبر(ص): بهتر است مردان، ناخن خود را کوتاه کنند اما زنان ناخن های خود را مقداری بلند بگذارند ⇐ چون برای آنان زیباتر است.

رفتار و گفتار رسول (ص) و پیشوایان دیگر ما در زمینه آراستگی ⇐ سبب شد که مسلمانان در اندک مدتی به آراسته ترین و پاکیزه ترین ملت ها تبدیل شوند و الگو و سرمشق ملت های دیگر قرار گیرند.

- آراستگی، اختصاص به زمان حضور در اجتماعات و معاشرت ها ندارد؛ بلکه شامل زمان حضور در خانواده، و از آن مهمتر، زمان عبادت نیز می شود. (اهمیت عبادت و آراستگی به هنگام عبادت)

- تکرار دائمی نماز در شبانه روز ⇐ آراستگی و پاکی را در طول روز حفظ می کند و زندگی را پاک و با صفا می سازد.

مقبولیت مدرسه مجازی اینو

تعریف: این که دوست داریم دیگران ما را مفید و شایسته بدانند و تحسین کنند. میل و گرایش به برانگیختن تحسین دیگران

دینی ۱

جلوه بیشتر در دوره ی جوانی و نوجوانی؛

- مقبولیت سبب می شود که نوجوان و جوان بیشتر به خود بپردازد و توانایی ها و استعدادهای خود را کشف و شکوفا کند و در معرض دید دیگران قرار دهد.

- اندک افرادی نیز وجود دارند که به این نیاز طبیعی، پاسخ های درستی نمی دهد. \Leftarrow ضعف روحی و نا توانی در اثبات خود از راه درست و سازنده

مثال: پوشیدن لباس های نامناسب، به کار بردن کلام زشت و ناپسند یا با گذاشتن سیگاری بر لب

عفاف

تعریف: حالتی در انسان است که به وسیله ی آن خود را در برابر تندروری ها و کندروی ها کنترل می کند تا بتواند در مسیر اعتدال و میانه روی پیش رود و از آن خارج نشود.

- عفاف، مشترک میان زن و مرد است و هیچ تفاوتی برای این دو ندارد.

دینی ۱

- انسان عقیف در برآورده کردن هر یک از علایق و نیازهای درونی به گونه‌ای عمل می‌کند که:

o هم افراط و زیاده روی نکند یعنی به طور کامل غرق در آن شود و از دیگر نیازها غافل شود.

o هم تفریط و کم روی نکند یعنی آن‌ها را به طور کنار گذارد.

o بلکه تعادل داشته باشد یعنی در حد مطلوب و صحیح به برآورده کردن همه‌ی نیازها توجه دارد.

- انسان عقیف:

o خود را کنترل می‌کند و آراستگی خود را در حد متعادل نگه می‌دارد و به «تبرج» دچار نمی‌شود.

تبرج: تندروی و افراط در آراستگی و ابراز وجود و مقبولیت، زیاده روی در آراسته کردن خود و خودنمایی!

• قرآن کریم این حالت را «تبرج» می‌نامند و آن را کاری جاهلانه می‌شمرد.

• نتیجه تبرج: ۱- غفلت انسان از هدف اصلی زندگی ۲- مشغول شدن به کارهایی که عاقبت آن دور شدن از خداوند است.

o زیبایی ظاهری خود را وسیله‌ی خودنمایی و جلب توجه دیگران قرار نمی‌دهد و اجازه نمی‌دهد که به شخصیت انسانی او اهانت شود.

دینی ۱

- او حیا می کند که برخی افراد به خاطر اموری سطحی و کوچک، زبان به تحسین و تمجید او بگشایند.

- او در وجود خود، استعداد و ارزش های برتر و والاتری می یابد که می تواند تحسین و احترام واقعی دیگران را بر انگیزد.

o او از مقبولیت نزد همسالان و جامعه گریزان نیست؛

- اما خود را با ارزش تر از آن می داند که بخواهد این مقبولیت را از جلب توجه ظاهری به دست آورد و خود را در حدّ ابزاری برای هوس رانی دیگران پایین آورد.

o به همان میزان که رشته های عفاف در روح انسان قوی و مستحکم می شود ← نوع آراستگی و پوشش او باوقارتر می شود.

o به همان میزان نیز که رشته های عفاف انسان ضعیف و گسسته می شود ← آراستگی و پوشش او سبک تر و جنبه خود نمایی به خود می گیرد.

امام صادق (ع): لباس نازک و بدن نما نپوشید؛ زیرا چنین لباسی نشانه‌ی سستی و ضعف دین است.

امام علی (ع): مبادا خود را برای جلب توجه دیگران بیارایی که در این صورت ناچار می شوی با انجام گناه به جنگ خدا بروی.

دینی ۱

زن، مظهر عفاف

- عفاف، خصلت هر انسان با فضیلتی، اعم از زن و مرد است، اما با وجود آن در زنان و دختران ارزش بیشتری دارد.

○ خداوند زنان را بیش از مردمان به نعمت زیبایی آراسته است.

○ زن مظهر جمال خلقت است و این زیبایی، هم مربوط به باطن و هم مربوط به ظاهر اوست.

○ احساسات لطیف زن که بیانگر زیبایی های درونی وی است، با زیبایی ظاهر او عجین شده است.

- برای حفظ همین نعمت است که خداوند احکام ویژه ای را برای زن قرار داده است تا گوهر زیبای وجودش از نگاه ناهلان دور بماند و روح بلندش تحقیر نشود.

- دریافت هر نعمتی از جانب خدا، مسئولیتی را نیز به همراه می آورد که نعمت زیبایی نیز نباید در خدمت هوس رانانی قرار گیرد.

○ استفاده نابجا از علم که دستیابی به شقاوت به جای رستگاری

○ عرضه ی نابه جای زیبایی که از بین بردن عفت و حیا به جای گرمی بخشیدن به کانون خانواده و گرفتن این دو گوهر مقدس